

ANKE DE GRAAF

*Een
verborgen
waarheid*

FAMILIEROMAN

EEN VERBORGEN WAARHEID

Anke de Graaf

Een verborgen waarheid

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401908955
ISBN e-book 9789401908962
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Oorspronkelijke uitgave © 2011 VCL-serie
Omslagontwerp Artgen, Breda

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Het nieuwe schooljaar aan het Kasper Keltena college – de naam Kasper Keltena was de naam van de eerste directeur van de school – ging begin september van start, zoals elk jaar. Voor de meeste leerlingen was het routine, maar niet voor de kersverse brugklassers.

Keurig op tijd die morgen stapten de leerlingen van de eerste klas, uiterlijk rustig, maar vanbinnen toch een ietsje nerveus, het lokaal binnen waartoe meneer Rijswijk hen opgewekt uitnodigde met de woorden: ‘Kom binnen, jongelui...’

Kelly Alexandra van Delden had er geen moeite mee. Ze was in een vertrouwd groepje van vijf leerlingen van de basisschool van meester Penning. Ze zochten elkaar voor het grote schoolgebouw op. Hans Visser gaf het sein: ‘We wagen de sprong, samen over de drempel!’ Samen stapten ze de grote hal binnen. Naast Kelly haar vriendinnen Marijke en Tessa waren er de jongens, Stefan de Ruiter en Hans Vriend.

‘Zoek maar een plekje,’ voegde meneer Rijswijk op dezelfde opgewekte toon aan zijn woorden toe.

Marijke, Tessa en Kelly schoven aan tafeltjes naast elkaar.

Direct na thuiskomst van die eerste schooldag vroeg haar moeder: ‘Vertel, Kelly, ik ben nieuwsgierig! Hoe was het?’

Natuurlijk vertelde Kelly graag over de voorbije dag. Loes wachtte op de eerste indruk, hoe groot het gebouw was, of Kelly al had kennisgemaakt met een deel van het onderwijzend personeel, kwamen ze zich even voorstellen, dat was toch geen gek idee, maar Loes verwachtte niet dat er echte bijzonderheden naar voren zouden komen. De gezichten

van de docenten waren nog vreemd en de nieuwe klasgenoten nog onbekend. Maar dat veranderde beslist in de komende dagen, verwachtte ze.

‘Het ziet er tot nu toe goed uit, maar dat zegt natuurlijk helemaal niks,’ vertelde Kelly aan haar moeder. ‘Meneer Rijswijk loodste ons vriendelijk een lokaal binnen. Die Rijswijk is een lange, magere man, bril op de neus; hij ziet er niet onaardig uit. Hij had een leuk welkomstwoordje en, dat begrijp je wel, hij vertelde een en ander over de gang van zaken op het Kasper Keltena. Het draait er anders dan op de basisschool. Maar daar hadden we al een flauw vermoeden van.’

Kelly zweeg even, er gleden een lachje over haar gezicht, het klonk door in haar woorden, ze juichte bijna toen ze vertelde: ‘Maar mam, er is toch iets bijzonders te melden! Er is één leuk joch tussen de nieuwkomers! Misschien is hij van karakter helemaal niet leuk, dat kan natuurlijk, maar hij is in elk geval apart om te zien. Tessa had meteen een oordeel over hem. Ze meende het niet echt, je kent Tessa wel, ze zei: ‘Die knul past niet bij ons, die jongen is helemaal niks, schuif maar aan de kant.’ Maar ik vind hem leuk. Hij valt op door zijn haar en zijn ogen. Hij heeft een dikke bos donker haar. En dat haar krult! En niet een beetje springerig zoals het haar van tante Henny, een dun krulletje bij haar oor en iedereen jubelt: meid, wat bijzonder. Nee, deze jongen heeft een hoofd vol echte krullen. Je kunt elke krul om je vinger draaien! De lokken die over zijn voorhoofd vallen, krullen genoeglijk mee. Ze horen erbij tenslotte. Marijke had twee woorden voor de knaap: geen gezicht. Nou, dat mag zij vinden, ik ben het daar niet mee eens. Hij heeft bruine ogen, mam. Mooie bruine ogen. Ze passen bij het donkere haar. Het vaste stramien: blond haar en blauwe ogen, donker haar en bruine ogen, je kent dat wel. Maar deze jongen heeft iets aparts en mam, ik vind het vreemd dat ik alleen naar hém keek en bijna geen aandacht had voor de andere nieuwelingen. Vind jij dat ook vreemd?’

Loes zei lachend: ‘Misschien ben je een heel klein beetje

verliefd op die knaap! Liefde op het eerste gezicht; je hebt er weleens over gelezen!’

‘Nee, mam, dat is het niet. Het is geen jongen om verliefd op te worden, het is iets anders. Het is, hoe zeg ik het zodat jij me begrijpt, hij geeft mij het gevoel iets in hem te herkennen. Maar ik zou niet weten wat! Ik geloof niet dat op een regenachtige donderdagmiddag zal blijken dat hij de zoon is van een verre neef van jou of van een verre nicht van papa. Dat zal het niet zijn, dat is te vergezocht. Het is een wonderlijk gevoel, van mijn kant dan, dat er is iets in hem is wat mij aantrekt. Nou, aantrekt is weer overdreven. Het is meer wat ik leuk vind. Misschien is het alleen die leuke krullenbol, maar dat gevoel heb ik toch niet. Hij keek trouwens ook af en toe naar mij.’

Loes reageerde niet op die laatste opmerking. ‘Het krullende haar viel jou op, je vindt het leuk. En waarschijnlijk werkte zijn houding, zijn uitstraling, ook een beetje mee. Jij ving het op. Het kan zijn dat hij duidelijk wilde maken: kijk maar op je gemak naar me, meisje met je blonde haren, dit ben ik. Of misschien dacht hij, dat kan ook: het kan me niet schelen hoe je erover denkt, maar dit zijn mijn krullen. Anderen in de klas zullen even gedacht hebben ‘wat een krullenkop’, maar gaven er verder geen aandacht aan. Jou viel het echt op.’

Het was goed verder te babbelen. De eerste dag op een middelbare school is toch spannend. Loes zei: ‘De opmerking van Tessa was een beetje kinderachtig. Wat kan die jongen eraan doen dat zijn haar krult? Niets toch? Hij is eraan gewend van kinds af aan. Je hebt krullen of je hebt geen krullen. Hij heeft er waarschijnlijk geen moeite mee. Maar het verbaast me dat je direct over deze jongen vertelt. Hij heeft indruk op je gemaakt. Maar verliefd op hem ben je niet!’

Loes zei het lachend. Kelly was twaalf, die knaap waarschijnlijk ook. Het was een jongen waarnaar haar dochter had gekeken. En het was geen knappe jongen, tenminste, niet in de ogen van de meeste meiden. Wel een opvallende

jongen, als ze haar dochter moest geloven. Loes hield het hoofd een beetje schuin, lachte even en zei: ‘Je bent niet verder gekomen met je omschrijving dan het hoofd met de krullen. Maar dat is toch niet zo bijzonder?’

Kelly zat in kleermakerszit op de bank. ‘In dit geval wel. Het is beslist geen beeldschone jongeling. Hoe noemen ze zo’n vent? Een adonis. Dat is hij niet. Het is een vriendelijke jongen en dat zag ik meteen. Hij is een kop groter dan ik, maar ik heb nog niet dicht naast hem gestaan om echt te meten. Hij heeft ongeveer de lengte van Hans.’

Loes grijnsde. ‘Het is duidelijk dat je hem goed hebt opgenomen.’

‘Ik vind hem leuk.’

‘Ondanks de krullen. Of juist om de krullen? Hoe heet hij?’

‘Jinse.’

‘Aparte naam ook.’

Kelly knikte. ‘Meneer Rijswijk stelde eerst zichzelf voor. Hij is de leraar aardrijkskunde en geschiedenis aan het college. Hij vindt het prachtige, interessante vakken. Ik niet, maar hij vroeg niet hoe ik erover denk. Daarna noemde hij onze namen op. Wie zijn of haar naam hoorde, ging staan. Even ronddraaien en je van alle kanten laten bekijken. Zo ging het ook in de eerste klas van de basisschool bij jufvrouw Dennendaal. Toen zaten veel kinderen jankend in de bank omdat hun mama was weggegaan. Ik jankte niet, want jij had gezegd dat je me weer kwam halen. En ik vertrouwde je. Ik herinner me vaag dat ik het hele gebeuren toen wel spannend vond. Nou was ik echt op school, nou was ik een beetje groot!’

Ze lachte. ‘Toen Rijswijk zijn naam noemde, van Jinse dus, stond hij op. Hij zei: ‘Ik ben Jinse Houtkamp. Ik heb een Friese voornaam, ik ben vernoemd naar mijn opa, mijn pake, zoals ze in Friesland zeggen. Hij is een echte Fries.’ Hij knikte ons allemaal vriendelijk toe en ging weer zitten. Hoofd opgeheven, lachje op zijn snoet, de krullen dansten even na. Hij ziet er niet Fries uit. Friese binken zijn over het

algemeen stevige jongens met rode wangen. In hun kinderjaren fietsten ze door weer en wind over smalle weggetjes van de boerderij naar de school in de stad, tenminste, zo stel ik me dat voor. Zo ziet Jinse er niet uit. Hij heeft een bleek gezicht. Volgens mij komt hij uit een katholiek gezin.'

Mal kind ben je toch, dacht Loes, maar wel een heerlijk kind. Ze stelde vast: 'Maar jij mag hem wel.'

Ja, Kelly van Delden mocht Jinse Houtkamp wel, zoveel was inmiddels zeker.

Drie weken later vertelde ze tijdens de avondmaaltijd: 'Vanmiddag werd weer een nieuwe bezigheid van de Keltenacultus voor ons uitgespreid. We gaan een werkstuk maken. Dat werkstuk moet door twee personen onder handen genomen worden. En de pret wordt nog groter: elk werkstuk wordt in elkaar gedraaid, voor zover mogelijk, door een jongen en een meisje. Dick Overweel, dat is echt de grootste snater van de klas, vroeg meteen of meneer een contactbureau voor tieners wilde starten. Lachen natuurlijk! Maar nee, dat is de bedoeling niet. Rijswijk gaf uitleg. Wanneer een jongen en een meisje met dezelfde opdracht bezig zijn, komt van elk van de twee de eigen inbreng naar voren. En dat kan heel interessant zijn. Jan bouwt het werk op, Marie breekt het weer af. Rijswijk wil zien hoe de samenwerking verloopt. Ja, ja, psychologie op het Keltena. We snapten het. Het kan nog gezellig worden op deze school.'

Snijdend in het vlees op haar bord vertelde ze verder. Vader, moeder en broer luisterden belangstellend. 'Er zijn achtentwintig leerlingen in onze groep. Twaalf jongens en zestien meisjes, dus dat kwam natuurlijk niet precies uit. De opdrachten werden uitgedeeld. Allemaal verschillende onderwerpen. Geen onderlinge hulp en bijstand mogelijk. Ze gaan allemaal over projecten in Noord-Holland. Rijswijk noemde een paar op. De Hondsbosse zeekering aan de kust, de sluizen van IJmuiden, de marinehaven in Den Helder, het kerkje 'Onze Lieve Heer op Zolder' in Amsterdam. En nog een paar, maar die weet ik niet meer. De jongens kre-

gen elk een werkstuk in handen en nou komt de mop: ze mochten zelf hun assistente uitkiezen! Er zit nog een bedoeling achter deze samenwerking. Dat begrepen wij eerste-klassers natuurlijk niet, maar Rijswijk legde het uit. Daar is die man tenslotte voor. Het is de bedoeling dat het onderlinge contact tussen ons hechter wordt dan het nu is. We zijn de komende zes jaren elkaars medestudenten, er moet een gevoel van eenheid in de groep ontstaan. Om je rot te lachen. En dat deden we dus ook.'

Kelly deed het nu opnieuw, ze had kennelijk nog steeds plezier in het voorval. 'Nog voor Jinse een opdracht had gekregen, stak hij al een hand in de lucht en keek naar mij. Hij zwaaide naar me en ik begreep wat hij bedoelde. Ik knikte: ja, dat is goed. Als ik toch met een jongen aan een werkstuk moet knutselen, dan maar met Jinse. Van alle jongens in de klas kan ik tot nu toe het best met hem opschieten. Bovendien was ik blij dát ik een jongen had, want de meisjes die overbleven, waren wel even zuur. Jinse en ik hebben als opdracht kasteel Radboud in Medemblik. Daar is wel wat van te maken. Mam, ik heb gezegd dat we morgenmiddag hier kunnen bepraten hoe we het zullen aanpakken. Als er eerst maar een beginplannetje ligt. En hoe komen we aan gegevens? Maar er is door de jaren heen genoeg gebeurd rond Radboud, er moet iets van te maken zijn. Je vindt het toch goed dat Jinse hier komt? Hij woont in de Meidoornlaan. We kunnen daar waarschijnlijk ook heen, maar ik vind het hier prettiger. Lekker thuis. Onze eigen koelkast in de buurt en ik weet waar de koektrommel staat.'

'Natuurlijk is dat goed, lieverd. Jullie klasgenootjes zijn altijd welkom geweest en dat is nog zo. En ik ben een beetje nieuwsgierig naar Jinse. Je noemt zijn naam nogal eens.'

'Hij is niet meer dan een jongen in de klas. Hij is niet zo stoer en knap als Menno. En hij denkt niet zoals Menno dat hij alles weet. Jinse is een aardige jongen, je mag niet onaardig tegen hem zijn, mam.'

Menno gaf even een duwtje tegen haar arm. 'Je moet nog heel veel leren, mijn lief zusje...'

Loes merkte ernstig op: ‘Ik ben op Jinse voorbereid.’

Kelly lachte. ‘Nou, mam, zo erg is het nou ook weer niet! Als ik niets had gezegd, zou zijn krullenbol jou misschien niet eens opvallen. Maar als het je wél opvalt en je kunt je verbazing niet onder controle houden, is het goed ervan te weten!’

Loes lachte schaterend. Vader William en broer Menno lachten mee.

‘Wat krijgen we over de vloer...’ vroeg Menno zich plagend af.

Loes stelde vast dat tussen haar dochter en Jinse Houtkamp heel voorzichtig een sfeer van vriendschap groeide. Maar Kelly was nog te jong om echt interesse in een jongen te hebben. Als het jochie in kwestie een vlot, knap en leuk ventje was, zou ze het kunnen begrijpen, maar het waren vooral zijn krullen die Jinse voor Kelly favoriet maakten tussen de andere knapen. Als er naast de krullen nog iets bijzonder aan hem was, bijvoorbeeld dat hij goed trekharmonica speelde of dat hij had verteld balletdanser te willen worden, dan kon Loes de aandacht begrijpen. Want de jongens en meisjes in deze klas waren nog wel jong, maar ze zaten genoeglijk bij elkaar in de groep, de meesten van hen konden hun mondje wel roeren. In de vrije tijd tussen de lessen door praatten ze met elkaar, allemaal vrienden en vriendinnen. Kelly kon met vrijwel iedereen goed opschieten, maar één was leuker dan alle anderen en dat was Jinse.

Kelly en hij voelden als vriendje en vriendinnetje voor elkaar. Iets als Jip en Janneke op de middelbare school. Loes zag het van de kant van haar dochter niet verder gaan dan hem leuk vinden. Hoe de belangstelling van zijn kant voor Kelly was – een mooi meisje, dat mocht ze als moeder vaststellen – wist ze niet. Kelly praatte over Jinse, maar ook andere namen werden vaak genoemd. Vooral die van Marijke en Tessa, haar vriendinnen. Daarbij waren de namen gevoegd van twee meisjes die voor hen ‘nieuw’ waren in de groep, Josje en Connie. Maar geregeld klonk het toch: Jinse zei, Jinse vroeg...

Die donderdagmiddag werd een fiets tegen de voorgevel gezet. Loes zat in de kamer en keek op. Een jongen met donker, krullend haar zette zijn fiets op slot. Hij liep achter Kelly aan, die haar karretje om het huis reed. Het stel stapte binnen. Kelly voorop, ze deed een pas opzij en zei: ‘Mam, dit is Jinse. Jinse, dit is mijn moeder.’

Inderdaad, een dikke bos krullend haar. Een vriendelijk gezicht met mooie, eveneens vriendelijke ogen. Loes stelde vast: hij heeft sprekende ogen. Er kan weemoed in verborgen zijn, warmte, emotie en verdriet. Kelly had vooral zijn krullen genoemd, maar heel waarschijnlijk hadden zijn ogen haar meer gedaan zonder dat zij dat doorhad. Daarbij, maar Loes vond het erbij passen, het inderdaad wat bleke gezicht. Maar het was in harmonie met ogen en haren. Loes vond het een aparte, heel mooie, aantrekkelijke jongen. Ze begreep dat Kelly zich tot hem aangetrokken voelde. En er was iets in zijn uitstraling dat ook zij prettig vond.

Het stel schoof aan de keukentafel. Bekers thee erbij, ja, Jinse hield van thee. Op het Kasper Keltena kon je geen thee krijgen en dat vond hij maar raar. De chocolaatjes waren ook lekker. Er waren boeken en tijdschriften in huis waarin over kasteel Radboud werd geschreven. De toeristische uitgaven *Ons mooie Nederland* en *West-Friesland in beeld*. Kelly had de boeken de vorige avond uit de kast in de logeerkamer gehaald. Oorlogen, Floris de Vijfde, een plaatje van het kasteel zoals het er in vroeger dagen waarschijnlijk had uitgezien. De strijd met Grote Pier en zijn ruwe vechtersbazen.

De keukendeur werd gesloten, vrijheid voor de werkers. In de huiskamer hoorde Loes hun stemmen en hun lachen. Haar gedachten bleven even bij de kinderen. Ze kon niets nadeligs aan deze Jinse opmerken. Hij zag wat bleek, mogelijk had hij een dikke huid. Kelly had erover gezegd: ‘De zoon van een in de kapel biddende priester...’ Dat kind kwam soms met onwijze uitspraken. Ze had er nog aan toegevoegd, lacherig: ‘Werken in de kloosterlijke kruidentuin was misschien beter voor hem geweest.’

Hij had haar vriendelijk, rustig en open aangekeken. Er was ook iets van verborgen nieuwsgierigheid in zijn blik geweest, maar dat was niet verwonderlijk. Hij stond tegenover de moeder van Kelly en waarschijnlijk beseftte hij dat tussen haar en hem iets was dat er niet was tussen hem en één van de andere meisjes in de klas. En zij keek, heimelijk, nieuwsgierig naar hem.

In de volgende dagen werd er aan de opdracht gewerkt. Het ging serieus. In een van de boeken stond een tekening van het gerestaureerde kasteel afgebeeld zoals het vroeger was geweest. Jinse tekende het goed na. Hij kleurde het heel licht in met zachte kleuren, tekende een mannetje op de voorgrond dat Floris de Vijfde moest verbeelden. Kelly vroeg of Floris er zo zou hebben uitgezien. De kop misschien wel, maar de kleding... Een wijde broek, een slobberende boezeroen en een voorwerp op zijn hoofd dat het midden hield tussen een steek en een pet. Maar Jinse legde uit dat dit de kleding was die Floris droeg als hij op een zondagmorgen in de lente een ommetje maakte rond het slot en even aan de rand van de Zuiderzee ging staan om naar het water te kijken. De mode van het voorjaar, losjes en luchtig. Kelly vond het een goede uitleg. 'Deze tekst schrijven we erbij. Als Rijswijk kritiek heeft, verdedigen we ons. Zo ongeveer zag Floris eruit in het jaar 1270. Broek om de kont en de boezeroen rond de borst. Het 'nee' van Rijswijk heeft dezelfde waarde als het 'ja' van ons. Het modeblad voor mannen van toen heeft hij niet. Wij ook niet, maar wij kunnen er ons een voorstelling van maken.'

Ze kregen een goed cijfer voor het werkstuk.

Intussen had ook William van Delden kennisgemaakt met Jinse Houtkamp. Loes en hij praatten over hem. 'Het is een aardige jongen,' stelde William vast. 'Hij is gematigd beleefd en niet overdreven bescheiden. Je weet dat ik daar slecht tegen kan. Vooral wanneer er iets kruiperigs in verborgen zit, zo van 'ja meneer, nee meneer'. Ik kan niets op

hem aanmerken, maar het feit op zich dat Kelly zich tot hem aangetrokken voelt, vind ik niet prettig. Het ziet eruit als een oppervlakkige vriendschap en dat zal het ook zijn. Maar ik heb liever dat ze nog een poosje hecht met de gielhelmeiden omgaat. Jinse en zij zijn te jong voor een vriendschap waarin een opbloeiende liefde verscholen kan zijn. Zeg ik dit niet keurig als ietwat bezorgde vader?

Kelly wordt in oktober dertien. Ze is nog een meisje. Ik neem aan dat het niet verder gaat dan vriendschap. En Jinse vertoont naar mijn idee niet wat andere jongens op deze leeftijd al naar voren kunnen brengen, nog niet hun goede houding gevonden hebben, maar zich wel stoer naar de meisjes toe willen gedragen. De branie uithangen. Maar, hij keek Loes schalks aan, 'het is wel zo dat Jinse niet met een van de andere meisjes richting huis fietst, en wel met onze dochter. En met haar maakte hij een werkstuk, gezellig samen knutselen in onze keuken. Het spelletje van de liefde kan op deze leeftijd beginnen. Kelly kan daaraan een beginnetje gemaakt hebben zonder zich ervan bewust te zijn waarmee ze bezig is. Een vriendje naast zich. Een jongen die naar haar luistert. Ze bespreken hun problemen, hoe onbelangrijk die in onze ogen ook zijn. En onze wijze raad van de voorbije jaren – 'Menno, Kelly, bespreek wat je dwars zit met je ouders' – vloeit weg, want ze vertelt erover aan Jinse. En ze hoort zijn zorgen aan. De bron van hoop en troost,' William lachte even om zijn eigen opmerking, 'verplaatst zich van ons naar het vriendje.'

Loes wilde het iets nuanceren. 'Het is niet zo dat Kelly in het vrije kwartier met Jinse over het plein en het gazon rond de school zwalkt. Ik hoor steeds de namen van Marijke en Tessa. Dat zijn haar echte vriendinnen. Ook Connie en Josje worden genoemd. Na schooltijd fietsen Jinse en Kelly deze richting in als er geen afspraken zijn met de meiden. Ze komt dikwijls later thuis dan vroeger. Dus ergens is een plekje waar gepraat wordt.'

'Weet je iets van de familie Houtkamp?'

'Nee. Ik vermoed dat het een gewoon gezin is. Vader en

moeder, zoon Jinse en dochter Nelleke. Dat meisje is zeven of acht jaar.’

De volgende dag in de pauze tijdens het middaguur zei Jinse: ‘Het laatste uur valt uit, Kelly, dat heb je gehoord. Rodenbroek is ziek. Jammer voor die man, maar ik vind het niet erg. Ik wil je in die tijd over mijn thuis vertellen. Je moet binnenkort ook eens met mij mee gaan naar de Meidoornlaan. Mijn moeder wil weten welk meisje ik zo aardig vind.’

Kelly praatte over dat ‘zo aardig vind’ heen. Ze knikte. ‘Goed. Denk je dat het warm genoeg is om in het plantsoen bij het eendenvijvertje te zitten om de familie Houtkamp onder handen te nemen?’

Jinse grijnsde. Kelly had vaak leuke omschrijvingen. ‘Nee, daar is het te koud. We kunnen naar het Prins Hendrikplein gaan. Die banken staan dan nog in de zon en ze staan in de luwte van hoge gebouwen. Daarna drinken we wat in een cafetaria.’

‘Goed plan.’

In de klas vroeg Tessa: ‘Een uur eerder uit, gaan we met z’n drietjes de stad in?’

‘Ik heb net afgesproken met Jinse. Hij wil me over zijn familie vertellen.’

‘Over zijn familie vertellen? Weet je daar dan van voor naar achteren en omgekeerd nog niet alles van? Welke baan zijn vader heeft en wat zijn moeder aan ‘goed werk buiten de deur’ doet? Plantjes water geven in het bejaardenhuis; twintig kamers, twee vensterbanken en op elke vensterbank zes potjes; toch nog een aardig klusje. En in elke kamer een praatje maken. ‘Hoe gaat het nu met u?’ Zo, zo, dat valt niet mee.’

‘Je moet het sociaal werk in gaan. Lekker leuteren. Maar om naar Jinse terug te keren, hij wil praten over zijn ouders en zijn zusje. Het zal niet interessant zijn, maar ervan weten kan geen kwaad. Ik luister.’

‘Misschien komen er spannende zaken aan het licht!’ spe-

culeerde Tessa. ‘Zijn vader leidt een dubbelleven... Sensatie!’

Kelly brak het geklets af. ‘Ik hoor wel wat gaat komen. En misschien is roddeljournalist toch meer wat voor jou, bij nader inzien.’

‘Jammer dat je niet meegaat. Marijke wil een shirtje kopen. Je weet hoe lang ze kan aarzelen tussen heel lichtblauw of iets minder heel lichtblauw. En dan de beslissing: deze is mooier maar die is goedkoper... Het worden zorgelijke toestanden. Maar ik kan het alleen wel aan.’

‘In elk geval sterkte. Ik hoor morgen het resultaat.’

‘Het kan op niets uitdraaien. De euro’s blijven in haar knipje. Dat geeft ook een prettig gevoel. Is Marijke toch tevreden.’

Op het Prins Hendrikplein stonden de banken inderdaad in de zon. Het waren prettige banken; een iets gebogen zitplaats en een leuning om heerlijk tegen aan te hangen. ‘Ik heb me voorbereid op wat ik je wil vertellen,’ begon Jinse toen ze zich hadden neergeveld.

‘Is het zo’n gewichtige zaak?’ Ze keek naar haar schoenen. Ze verdienden een opknapbeurtje. Vanavond maar doen.

‘Toch wel. Ik begin met waarom het allemaal draait.’ Hij keek haar recht aan, ze hoorde ernst in zijn woorden. ‘Mijn moeder is mijn echte moeder, maar mijn vader is niet mijn echte vader.’

Kelly ging rechtop zitten en keerde haar gezicht naar hem toe. ‘Jinse...’ Lichte verbazing en schrik; wat was dit nou? Ze noemde alleen zijn naam, ze vroeg niet verder. Hij moest vertellen.

‘Mijn biologische ouders zijn wel getrouwd geweest. Maar het feest duurde heel kort. Mijn moeder vertelde me er iets over toen ik zes jaar was. Ik zat in de eerste klas bij juf Thea. Moeder en ik woonden toen in Berkhout. Er was geen vader in ons huis. Ik zal mama waarschijnlijk meerdere keren gevraagd hebben waarom bij ons geen vader was.

Andere kinderen hadden allemaal een papa. Mijn moeder gaf op die vragen geen antwoord. Ze negeerde ze gewoon. Ze zei er helemaal niets op. Ik vond het zielig voor mezelf dat ik geen papa had, want ik zag hoe leuk papa's met hun kinderen omgingen, maar heel erg miste ik hem niet. Ik had er geen gezicht bij, geen handelingen, geen stem. Het was echt een onzichtbare papa. En daar had ik niets aan. Het leven met mama was prettig en genoeglijk. Als mijn papa dood was, vond ik dat niet heel erg. Ik wist niet precies wat dat inhield, maar ik wist wel dat je een mens die dood was niet meer kon zien. Die was weg. Ik heette Jinse van Berkel. Zo werd ik genoemd als mijn hele naam werd uitgesproken. Toen ik een nog kleiner jongetje was had mama mij die naam geleerd voor als er iets aan de hand was. Als ik was gevallen of op mijn fietsje zo ver was gegaan dat ik de weg terug niet meer wist. Dan moest ik zeggen: Jinse van Berkel, Dorpsstraat 24.'

De stem van Jinse klonk bijna monotoon. Alsof hij dit vertellen stilletjes had voorbereid en het nu rustig naar voren bracht. Hij kende de woorden één voor één.

'Op een middag zei mama: 'Kom naast me op de bank zitten, Jins. Ik moet je iets vertellen.' Nu, achteraf, weet ik dat er veranderingen in ons leven op komst waren en dat ze mij daarop wilde voorbereiden. Ze vertelde dat ook in ons huis een papa was geweest. Zoals bij Wim en Bartje en Anneke. Ik ben er nu van overtuigd dat ik haar verbaasd heb aangehoord en waarschijnlijk heb ik gevraagd waarom die papa nu niet meer bij ons was. Daarover vertelde ze. Voor mijn papa en mama waren grote moeilijkheden gekomen. Welke moeilijkheden dat waren geweest, kon ze niet uitleggen, ik was te klein om ze te begrijpen. Door die nare gebeurtenissen ontstonden ruzies tussen hem en haar. Ik wist wel wat ruzies waren. De ruzies tussen mijn papa en mama waren zo heftig geworden dat mijn papa was weggegaan. En hij was nooit meer teruggekomen. Dat was haar hele verhaal. Met wat uitweidingen erbij die er helemaal niets mee nodig hadden duurde het misschien tien minuten. Ik zal als klein man-

neke gevraagd hebben waar die papa nou was en waarom hij niet terugkwam, want mama was toch niet meer boos op hem? Maar ze gaf op geen van mijn vragen antwoord. Ze negeerde ze gewoon. Geen antwoord geven, dan stopte het vragen wel.'

Jinse was er nog steeds niet onbewogen onder, merkte Kelly op. Ze zei niets om hem de kans te geven verder te vertellen. Dat deed hij na een adempauze. 'Kort na dat gesprek kwam af en toe een man bij ons op visite. Hij dronk koffie met mijn moeder en ze praatten en lachten samen. Hij bleef komen en af en toe hield hij mijn moeder stevig vast en stoeide met haar. Zij lachte dan en ze zoenden elkaar. Ik was niet blij met die man. Ik wilde niet dat hij naar ons huis kwam en hij moest van mijn moeder afblijven, maar dat deed hij niet. Hij nam ook weleens een klein meisje mee. Het was een lief meisje. Ze had blonde haartjes en in die haartjes waren gekleurde lintjes gestrikt. Ze heette Nelleke. Op een dag kwam de echte verandering. Mama en ik verhuisden vanuit Berkhout naar Horenaarde. Daar woonden oom Wouter en Nelleke. Wij gingen bij ze wonen. Ik vond dat helemaal niet leuk, maar mama vroeg niet of ik het leuk vond of niet. Het gebeurde gewoon. Het huis van oom Wouter was mooier en groter dan ons huis. Ik ging naar een andere school en langzaamaan kreeg ik een andere achternaam, omdat ik bij oom Wouter woonde. De eersten die me Jinse Houtkamp noemden, waren de kinderen in de laan. Omdat ik in het huis van meneer Houtkamp woonde heette ik Houtkamp. Later werd ik op school ook zo genoemd. Je weet dat ik nog steeds Jinse Houtkamp word genoemd, want zo ken jij mij ook, maar mijn echte naam is Jinse van Berkel. Dat is de naam van mijn biologische vader. Maar ik weet nog steeds niet welke achtergronden ik als Jinse van Berkel heb.'

Kelly wist niet wat hierop te zeggen en Jinse praatte verder. 'Na verloop van tijd noemde ik Wouter Houtkamp geen oom meer, maar papa. Omdat mijn moeder dat wilde en omdat Nelleke hem ook zo noemde. In die tijd heb ik mijn

moeder ook meerdere malen vragen gesteld, maar steeds was haar antwoord: 'Jinse, daarover praten we niet. Het is voorbij. Dit is nu ons leven.' Ik wil graag weten wat mijn achtergrond is. Wat waren de moeilijkheden tussen mijn ouders. Flirtte een van beiden met een andere man of vrouw, kwam mijn vader te dikwijls in een kroeg en dronk hij te veel... En daarnaast de vraag, die is echt belangrijk voor me: denkt mijn biologische vader weleens aan mij? Het houdt me zo bezig dat ik er sommige avonden niet van in slaap kan komen. Maar ik weet niet wát en hoe ik erover moet denken. Er is alleen het wankele beginpunt dat hij is weggegaan. Maar daar heb ik weinig houvast aan, dat begrijp je wel. Ik wil weten waarom het verkeerd ging tussen de mensen die mijn echte vader en moeder zijn. Mijn vader heeft me verwekt en mijn moeder heeft me geboren laten worden. Mooi gesproken, maar zo is het toch? Misschien waren ze niet blij met me. Maar ze zijn wel getrouwd geweest, anders had ik zijn achternaam niet. Meer weet ik niet. Als we 's avonds in de kamer zitten, vraag ik me vaak af: mam, je luistert naar Wouter, maar aan wie denk je nu? Mijn moeder vertelde me er dus één keer over, daarna werd er geen woord meer over gezegd. Als ik iets later vroeg, zei ze, wel met een lachje, alsof ze mijn vraag als een grapje zag: 'Je bent een drammertje, Jinse.' Ik dacht dan: de aanhouder wint, maar ik kreeg nooit een echt antwoord. Maar...'

Hij keek Kelly met een wrang lachje aan. 'Twee jaar geleden kwam ze op dat gesprekje van vroeger terug. Het kwam voor mij heel onverwachts. Waarschijnlijk was er in haar denken iets wat haar ertoe bracht. We waren met z'n tweetjes in de kamer. Het was aan het begin van de avond. Nelleke speelde boven in haar kamertje, vader Wouter kon elk moment het huis binnenstappen. Ze zei: 'Jinse, ik heb je destijds over je biologische vader verteld. Ik vond het nodig het je te vertellen. Vroeg of laat, als je officiële papieren nodig hebt, komen de echte gegevens op tafel. Daarmee moet je niet onvoorbereid geconfronteerd worden. Dat zou een ontgoocheling teweegbrengen. Dat wilde ik voorkomen.

Los daarvan is een scheiding iets wat veel voorkomt, dat weet je ook. Het leven van iedere betrokkene gaat na een scheiding verder. Er openen zich nieuwe wegen.’ Dat was alles. Niets nieuws dus. Het zijn de laatste woorden die ik erover gehoord heb.’

Kelly knikte meelevend. Wat een lastige situatie was dit voor Jinse. Als zijn moeder er niet meer over wilde vertellen, hoe moest hij dan iets te weten komen over zijn achtergrond?

‘Mijn moeder weet hoe mijn vader zich in de periode van hun grote zorgen tegenover haar heeft gedragen. Ik vermoed dat ze de frustraties daarover nooit helemaal heeft kunnen verwerken. Het gevolg is dat ik niets weet van die man. Maar hij is wel mijn echte vader. Ik heb genen en karaktereigenschappen van hem. Ik vertelde het al, ik heb meerdere malen geprobeerd haar iets over wat toen gebeurd is te laten zeggen als we samen in de kamer waren, wij met z’n tweetjes. Moeder en zoon. Nelleke naar bed en Wouter naar het clublokaal om te biljarten. Maar het lukte niet. Er moet een diepe, geestelijke wond zijn geweest die langzaam genas. Ze wil aan die periode niet herinnerd worden. Maar kan een mens iets zo belangrijks totaal loslaten en uit zijn leven bannen? Zijn vertrek moet voor haar toch een vreselijke ervaring zijn geweest. Ze heeft hem waarschijnlijk zien vertrekken. De huisdeur met een klap dichttrekken, in de auto stappen en met een rotgang weggrijden. Boos, woedend, wat nog meer? Maar er is toch een gevoel van liefde, warmte en blij zijn met elkaar geweest toen ze trouwden en met z’n tweetjes in één bed sliepen. En heb ik, als het kind van die liefde, niet het recht er iets, zo niet alles van te weten? Daar heb ik toch recht op?’

Kelly glimlachte. ‘Je hebt het mooi gezegd, Jinse. En jij mag en moet weten wat tussen die twee is gebeurd.’

‘Ik vind soms mooie woorden om iets mooi te zeggen, misschien word ik later wel dichter! Maar, Kelly, zo bedoel ik deze uitspraak niet. Ik omschrijf het mooi, maar ik ben er niet blij mee.’

Kelly had met groeiende verbazing naar hem geluisterd.

Jinse was dertien, een jongen nog, maar hij praatte over deze geschiedenis alsof hij drieëntwintig was.

‘Mijn grootouders, de ouders van mijn moeder, woonden ook in Berkhout. Toen ik op de dorpsschool van meester Huijser zat, ging mijn moeder werken in de winkel van slager Hein Botman. Ik was dikwijls alleen in ons huis na schooltijd, maar dat vond ik niet erg. En zo lang duurde het niet tot mama kwam. Van vier uur tot zes uur. Ik had speelgoed genoeg om mee bezig te zijn. Soms ging ik naar mijn opa en oma. Opa was een stugge man, hij bemoeide zich niet echt met me, maar oma was wel aardig. Ze vonden het allebei niet goed dat mijn moeder met Wouter Houtkamp omging. Toen we naar de stad vertrokken, waren ze heel boos. Vanaf die dag is er bijna geen contact meer geweest tussen hen en mijn moeder. En ik zag ze natuurlijk ook niet dikwijls meer. Wouter Houtkamp was weduwnaar en de kleine Nelleke was het enige kind uit zijn eerste huwelijk. Al in de tijd van de zwangerschap werd zijn vrouw ziek. Er was iets niet in orde met haar nieren. Het kindje werd geboren, met de baby was alles in orde. Het leek aanvankelijk ook de goede kant op te gaan met de moeder. Maar opeens keerden de omstandigheden. Ze werd ernstig ziek en overleed. Wouter Houtkamp bleef met zijn dochttertje achter. Familieleden hielpen hem zoveel ze konden. Er kwam een vrouw in huis die hij in zijn vertellen aan mij ‘zijn huishoudster’ noemde. Het werd vreselijk klungelen. Toen ontmoette hij mijn moeder. Ze zullen elkaar over hun narigheden en zorgen verteld hebben en ook over het verdriet dat achter hen lag. De vriendschap bleef, ze zijn met elkaar getrouwd en het gaat goed tussen hen. Wouter Houtkamp is ook een goede vader voor me, begrijp me niet verkeerd. Maar een echt fijn contact zoals kan zijn tussen vader en zoon – en dat bestaat, ik zie het om me heen – is er tussen Wouter en mij niet. Tussen mij en Nelleke gaat het uitstekend. Nelleke is acht jaar. We speelden in de voorbije jaren weleens met elkaar, echt broer en zusje. We kunnen het nog steeds goed met elkaar vinden. Kelly, al deze dingen houden me de laatste tijd erg bezig. Als

je er nuchter over denkt, kun je zeggen dat het niet nodig is. Ik heb een rustig leven, een goede vader, een lieve moeder en een leuke zus. Maar zo werkt het in het menselijk brein niet, in elk geval niet in mijn brein. Omdat ik zo weinig weet van mijn achtergronden, voelt het alsof er iets belangrijks in mijn leven is waarvan ik de waarde en de diepte niet ken. Mijn echte vader weet van me. Ik vraag me vaak af of hij weleens aan me denkt, of hij ernaar verlangt me te zien. Of hij met me wil praten. Houdt hij me misschien vanaf een afstand in de gaten? Is dat onmogelijk? Welnee, dat kan toch? Is hij dichterbij dan ik weet? Er is vaagheid in mijn leven, er is een duister verleden waarvan ik niets weet. Er is veel verborgen, maar het is wel van mij en ik heb toch recht ervan te weten? Begrijp je hoe ik het bedoel?’

Kelly knikte. Ja, ze begreep het.

‘Ik heb leuke vrienden. Onder andere Richard en Tim. Ze zijn meegegaan van de lagere school naar het Keltena. Je kent die jongens, maar hen vertel ik hierover niet. Ik kan er ook weinig over zeggen. Ik weet bijna niets. Alleen wat ik jou nu vertel. Ik kan het niet loslaten. Dat is nuchter gesproken mijn waarheid. Dit vertellen nu aan jou, Kelly, vind ik prettig. Ik wil er graag over praten en tussen jou en mij is een vreemde vriendschap, zo voel jij het toch ook? We voelen ons tot elkaar aangetrokken. Ik kan jou alles vertellen. Maar waarom praat ik er met jou over? Wat schiet ik ermee op? Helemaal niets. Het blijft een donker gat waarin een man verborgen is van wie ik meer wil weten. En ik wil ook meer van mijn moeder weten. Zij is me niet onbekend,’ hij lachte, ‘maar ik wil weten wat er in haar verleden is gebeurd. Zij kent het verhaal en heeft er, dat vermoed ik, in berust dat het is afgelopen zoals het is afgelopen. Het boek sluiten en niet meer openen. Het gaat goed tussen haar en Wouter. Het verdriet uit zijn eerste huwelijk was niet te keren; hij kon de ziekte van zijn vrouw niet ongedaan maken. Hij moest haar dood aanvaarden. Hij is nu tevreden met mijn moeder, en zijn dochtertje heeft een zorgzame en lieve mama. Nelleke is een blij, vrolijk meisje. Maar wie is

mijn echte vader en waar is hij? Hij zal niet als een dakloze door de straten van een grote stad zwerven. Hij heeft waarschijnlijk een nieuw weggetje en een nieuwe toekomst gevonden. Hij weet van mij. Misschien woont hij niet ver uit de buurt. En heeft hij bronnen die hem over mij kunnen inlichten als hij over me wil weten. Het gaat goed met me. Hij maakt zich geen zorgen. Een mens moet niet over alle tegenslagen van het verleden blijven tobben, dan kom je er nooit bovenop. Gewoon opnieuw beginnen.'

Jinse maakte een ferm gebaar, alsof hij uitdrukte dat het verleden er niet toe mocht doen, maar Kelly wist beter. 'Ik begin ook aan nieuwe dingen,' zei hij. 'Zoals nu het Keltena en andere jongens en meisjes om me heen, maar het onbekende verleden blijft onbekend bij me. Het klinkt een beetje overdreven en zo voel ik het ook,' hij grijnsde naar haar, 'maar ik ben er vaak verdrietig over. Ik mis iets. Ik mis mijn echte vader. En ik ken mijn achtergronden niet. Er is een man uit wie ik ben geboren. Ik heb waarschijnlijk kenmerken van hem, hij is toch mijn biologische vader? Als je daarover nadenkt, groeit het uit tot een steeds groter wordend vraagteken. Toen ik jou die eerste morgen in het Kasper Keltena zag, je praatte en lachte met Marijke en Tessa, trok je me op een heel bijzondere manier heftig aan. Het was een wonderlijke ervaring. Leuk meisje, maar toch gewoon, blonde haren en blauwe ogen. Maar het was alsof ik je al langer kende. Je had iets eigens voor me. Je kon, verbeelde ik me 's avonds thuis in mijn kamer, familie van me zijn. Maar we lijken in niets op elkaar. Jij bent blond, ik ben donker. We zullen geen familiebanden hebben, maar ik vond je meteen leuk. En iets in jou zei me dat jij mij ook aardig vond. Je keek af en toe naar me.'

Kelly wilde hierop zeggen 'alleen om je krullenbol', maar ze zei het niet. Ze bleef naar hem luisteren.

'Mijn moeder heeft me nooit een foto van mijn vader laten zien. Maar het is heel waarschijnlijk dat er ergens in huis een foto van hem is. Ze heeft hem verstopt op een plek waar ik hem niet kan vinden. Ik heb, als ik alleen thuis was,

meerdere malen gezocht. Ik wilde zien of ik op hem lijk. Ik heb mijn grootouders gevraagd hoe hij eruitziet. Opa antwoordde: 'Een grote kerel met donker haar.' En oma voegde daaraan toe: 'Een man zoals er honderden in een stad lopen.' Daar schoot ik dus niet veel mee op.'

Jinse glimlachte naar haar. 'Tussen ons is iets bijzonders. Zo voel ik het in elk geval. Hoe het precies is, kan ik niet omschrijven. Ik vind het prettig als je in mijn buurt bent. Maar het is niet omdat ik je een heel mooi meisje vind en met je wil zoenen. Het is anders. Hoe zeg ik het mooi: het gaat aan het uiterlijk voorbij. Daardoor kwam ik bij de gedachten dat we misschien familie van elkaar zouden kunnen zijn. De aantrekkingskracht. Dat is toch bijzonder? Toen Rijswijk met zijn opdrachten voor de werkstukken op de proppen kwam en erbij vertelde dat hij ze uitgevoerd wilde zien door een jongen en meisje, wist ik meteen dat dit mijn kans was bij jou in de buurt te komen. Tot dan was er wel contact, dat voelde jij ook, maar het was op een afstand.'

'Je zwaaide inderdaad vlot. Nog voor Rijswijk de opdrachten uitdeelde, keek je al naar me. Je stak je hand op en ik dacht: waarom niet, de ene jongen of de andere. Dus ik reageerde instemmend.'

Hij reageerde: 'Ging het zo nuchter?'

Ze knikte.

Hij praatte verder. 'Kelly, als je wat ik vertelde over mijn verdwenen vader uitrafelt, stelt het weinig voor. Het gebeurde meerdere jaren geleden, het zal toen een drama zijn geweest. Jonge vader weg bij jonge moeder, verlaten baby in de wieg. Een nare toestand. Maar het is voor iedereen die erbij betrokken was goed afgelopen. Mijn vader zal zijn weggetje gevonden hebben en waarom zou het niet goed met hem gaan? Vader Wouter en mijn moeder zijn blij met elkaar, toch allebei weer een vrouwtje en een mannetje gevonden. Ik heb best een prettig leven en Nelleke danst en lacht door de dagen. Maar toch houdt het mij erg bezig. Ik wil er al heel lang met iemand over praten, maar ik wist niet met wie. En er zijn ook weinig gegevens. Een echtscheiding

van dertien jaar geleden... Waar praat je over! Mij houdt vooral bezig hoe het kon het gebeuren. Ik ben nog nooit verliefd geweest, ik ben dertien jaar! Maar ik lees verhalen en boeken, zie soaps op televisie, daar kun je heel veel uit oppikken. Ik kijk films en daarin komen spannende liefdesaffaires voorbij. Uitgesponnen van de eerste ontmoeting tot aan het einde van de geschiedenis tussen de twee geliefden. Het slot kan de moord op de vrouw zijn, de man verdwijnt voor jaren achter de tralies, wraak speelt mee, maar leuker is een gelukkig bruidspaar in bed onder een bloemetjesdekbed. Ik fantaseer over het begin van de relatie tussen mijn vader Geert en mijn moeder Martha. Er moet iets tussen hen geweest zijn.'

Er was voor allebei iets om over te denken. Na kort zwijgen vroeg hij: 'Kelly, kan dit als een geheim tussen ons blijven? Praat je er niet met je ouders over?'

'Nee.' Ze zei het op een gespeeld luchtig toontje. Het was goed het op deze manier te doen. Jinse was heel gespannen. 'Mijn ouders zouden onmiddellijk veel vragen stellen. Hoe ontstonden de ruzies tussen jouw vader en moeder en hoe ging het verder? Het hoe en waarom willen weten. Maar het zouden onnodige vragen zijn. Want jij kan er geen antwoord op geven, hoe moet ik er dan iets over weten? Dat snappen mijn ouders. Het zijn intelligente mensen.' Ze lachte naar Jinse. 'Ze zullen die vragen niet stellen. Jinse, je hebt gezegd dat dit na zoveel jaar nuchter gesproken geen onderwerp zou moeten zijn wat je heftig bezighoudt. De omstandigheden van toen zijn weggevaagd, alles ligt anders. Maar voor jou is het nog heel belangrijk. Vooral de vraag: wat voor man is mijn biologische vader? Er dansen veel vragen om hem heen. We kunnen er samen over praten en onze ouders erbuiten houden en het 'ons geheim' noemen. Maar dan blijven we steeds draaien rond de weinige gegevens die we hebben; het wordt saai geklets. We moeten proberen meer te weten te komen en daardoor stap voor stap antwoorden vinden op alle vragen.'

Jinse keek haar verbaasd aan. 'Hoe bedoel je dat?'

‘Nou, jij weet niet waarheen je vader is vertrokken. Je zei heel nonchalant: hij trok de deur achter zich dicht, stapte in de auto en reed weg, het dorp uit. Maar waar reed hij naartoe? Hij moet ergens zijn. Hij kan in Amerika zitten, maar ook in Beetsterzwaag of in Wenen. Een mooie stad, heerlijk voor hem om daar te leven. Jij weet het niet, ik weet het ook niet, maar hij is wel je echte, je eigen vader! Het is toch een belangrijk mannetje in je leven?’

Jinse keek haar nog steeds strak aan. ‘Dat is hij inderdaad. Ik praat nooit over hem, ik wil er niemand mee lastigvallen, maar jij weet nu dat hij als onbekend mens een belangrijke rol in mijn leven speelt.’

Na een korte stilte, er was voor beiden veel om over te denken, stond Jinse op. Kelly volgde hem. Ze stond dichtbij hem. Hij zei: ‘Het wordt hier koud. We gaan naar De Klokenpoort. Achter in die zaal is een tafeltje voor twee. Het staat in een rottig hoekje, maar het is wel een vrij plekje. Geen mensen naast je die je gesprek kunnen af luisteren. Daar drinken we op wat we hier, op dit moment, hebben besproken. Wij hebben een geheim. Wat we ermee kunnen doen, komt vanzelf naar voren.’

Kelly antwoordde ernstig: ‘Er komt vrijwel nooit iets vanzelf naar voren, Jinse. Als we niets doen, gebeurt er niets.’

Heel even legde hij zijn hand op haar arm. Ze was zijn vriendinnetje, hij wilde graag haar vriendje zijn. Ze had iets wat hem aantrok, ze gaf hem een gevoel van vertrouwen, het was alsof hij haar al jaren kende. Ze had iets eigens, maar waar kwam dat gevoel vandaan? Een weten: als zij bij me is, voel ik me goed. Maar waarom juist zij en niet Marijke of Connie? Hij kon het niet verklaren.

Ze pakten de schooltassen op en liepen naar De Klokenpoort. Aan het tafeltje achter in de zaal dronken ze warme chocolademelk en ze aten een punt appelgebak met slagroom. ‘Om onze vriendschap te vieren en de geboorte van ons geheim,’ zei Jinse met een warme blik in zijn ogen. Er was een vreemd gevoel in beiden, het weten dat deze middag iets belangrijks in hun leven gebeurde. Hij had een

vader, een moeder, een zus, maar hij had ook een vriendin. Voor Kelly lag het anders. Jinse was een vriend en ze wilde hem helpen, maar kon ze hem helpen?

Hij fietste met haar mee tot de hoek van de Koningskade en de Spanjaardbrug. Met een 'tot morgen' fietsten ze elk een kant op.

Loes van Delden stond in de keuken. 'Hallo, meid, je bent laat.'

'Het laatste lesuur viel uit. Marijke roept al dagen dat ze een lichtblauw shirtje moet hebben bij haar donkerblauwe rok. Zonder lichtblauw shirtje kan ze die rok niet dragen. En er hangt niets in de kast wat er bij past! Geen bloemetjesblouse, geen streepjestruijtje, niets. Dat is toch zonde van de rok? Want het is een enige rok. Zwierig met klokken. Een klokrok dus. We zijn op zoek gegaan. Je weet zo langzamerhand dat ze geen juffertje van snelle beslissingen is, maar Tessa en ik offeren ons in dergelijke gevallen op. Als Marijke in een pashokje is, kijken wij alle rekken door.'

'Heeft ze het passende shirtje gevonden?'

Nu opletten. Ze wist van het shirtje en de kleur blauw, dat was geen leugen, alleen zij was er niet bij geweest. Maar hoe liep het af? Gokken maar. Shirtjes genoeg, het zou dus 'ja' zijn. 'Gelukkig wel. Een snoeperig ding met ruches. Ruches zijn erg in. Ze zullen wel kriebelen in je nek en fladderen om je polsen. Het staat wat popperig, maar wel erg leuk.' Kelly liep naar de kamer.

'Wil jij de tafel dekken?' Mams droeg vrijwel nooit een werkje op, ze vroeg altijd vriendelijk of je dit of dat wilde doen. Een diplomatieke aanpak. En Kelly wilde de tafel wel dekken. Vaas met bloemen op het dressoir, het tafellaken uit de la, er even mee wapperen en hup, over de grote tafel fladderen.

Ze ging op de bank zitten. Er was een vreemd, maar vooral warm en wonderlijk gevoel in haar. De blijheid om het vertrouwen van Jinse, toen hij haar over wat in zijn leven gebeurd was vertelde. De vriendschap tussen hen zou na deze woorden dieper en hechter geworden. Ze sloot die eer-

ste morgen op school al stilletjes vriendschap met hem. Het was een jongen waarmee ze bevriend wilde zijn. En het was wederzijds, ze trokken elkaar aan.

Het onderwerp van deze middag moest als een geheim tussen hen bewaard worden. Zijn ouders erin mengen was bij voorbaat een onmogelijke zaak, dat kon zeker niet. Haar ouders erbij betrekken betekende het complete einde van hun geheim. En het was spannend een geheim te hebben. Als haar vader en moeder ervan wisten, mochten Jinse en zij zoet op de bank zitten en aanhoren welke gedachten er tussen haar ouders over uitgewisseld werden.

En nog een stap verder lag de vraag of haar ouders het nodig vonden Jinses vader te zoeken. Die gedachten bleven hangen... Jinses vader zoeken... Was dat het doel in hun geheim? Hadden ze daarover gesproken? Nee, nog niet echt. Maar het liet haar niet meer los.

Paps volgde in gevallen als dit wat in hun gezin 'papa's principe van de mesthoop' werd genoemd. Je moet niet met een mestvork in een mesthoop roeren. Als je dat niet doet, groeien er na verloop van tijd plantjes en bloemetjes op, als je het wel doet, komt er veel stank los. En hoe werk je die stank weer weg?

Als paps en mams hun plan binnenstapten, stonden Jinse en zij aan de zijlijn en kwamen niet verder dan toehoren. Haar vader zou vaststellen dat niemand handelend mocht optreden zonder daarvan de ouders van Jinse op de hoogte te stellen. Inbreuk op de privacy. En vader Wouter en moeder Martha wilden waarschijnlijk geen wroeten in de mesthop van destijds. En als haar vader ging denken over de biologische vader van Jinse, kon hij vaststellen dat die man noodgedwongen de weg had genomen die voor hem, zijn vrouw en het kind de enige mogelijkheid was om verder te gaan. Met elkaar leven was onmogelijk, los van elkaar was de enige optie. Zo simpel lag het. Voor iedereen een nieuwe weg in het leven om in te slaan.

Ze grijnsde om haar gedachten. Maar vast stond in elk geval dat haar ouders erbuiten gehouden moesten worden.

Nog een belangrijk punt: stel dat haar vader zich ermee ging bemoeien. Er was geen enkel aanknopingspunt beschikbaar; misschien besloot hij de juiste instantie in te schakelen. Een moord gepleegd? De politie bellen. Een ongeluk gebeurd? Het alarmnummer bellen. Ruzie met de burens? Een hoge schutting plaatsen. Onenigheid met de onderwijzer van Menno of haar? Een gesprek aangaan met de man, omdat je meer vliegen vangt met honing dan met azijn. En een verdwenen vader: een detective in de arm nemen. Maar een detective speurt niet voor de lol en de spanning, hij wil geld zien. Wie moet dat betalen en wat zou het resultaat zijn? Het nieuwe gezin van Jinses vader in grote problemen, het gezin Houtkamp in zorgen....

Het besluit van haar ouders zou zijn: onmiddellijk een verbod uitvaardigen voor Jinse en haar om stille plannetjes op poten te zetten. Dan was de kans verkeken ermee bezig te zijn. Het was spannend daarover te denken. Op welke manier zou een opening gevonden kunnen worden en welke aanknopingspunten hadden ze? Eigenlijk geen enkele. Wel de wetenschap dat moeder Martha meer wist. Maar zij wilde niets zeggen.

Het was leuk om met iemand een geheim te hebben, vond Kelly. Vooral met een jongen als Jinse. Om het te bezegelen, dronken ze warme chocolademelk en aten ze taart. Er hing spanning omheen. Jinse had het woord 'geheim' ingebracht. Het klonk overdreven. Er was een geheim als je een kist met veel geld had verstopt of nog een stap verder, als je iemand had vermoord, maar niemand wist dat jij dat had gedaan. Het slachtoffer werd vermist. Dat kon gebeuren op de grote wereld. Diepe zeeën en oceanen. Het was leuk om het vriendinnetje van Jinse te zijn.

Vanuit de keuken klonk moeders stem: 'Staan de borden nou al op tafel? Waar ben je met je gedachten?'

Als je dat wist, mam, zou je verbaasd zijn... 'Bij een rottige berekening van Westerling,' riep ze terug. Ze kwam van de bank af en liep naar de keuken om de borden uit de kast te halen.

Een verborgen waarheid

ANKE DE GRAAF

Kelly komt op de middelbare school in de klas bij Jinse, een jongen die haar direct interesseert. Ze worden vrienden en hij vertelt dat hij zijn vader niet kent. Samen gaan ze op zoek naar Jinses vader. De zoektocht, die de geschiedenis van een romance blootlegt, brengt hen steeds dichterbij elkaar. Als ze Geert van Berkel uiteindelijk vinden, blijkt diens verhaal toch wat anders te zijn dan Jinse verwachtte.

ISBN 9789401908955 NUR 344

Anke de Graaf schreef haar eerste korte verhaal toen ze na een operatie rust moest houden. Uiteindelijk bleek haar ware kracht te liggen in het schrijven van romans, waarvan ze er tot nu toe meer dan zeventig schreef.